Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS RĪKOJUMS (septītā palāta)

2025. gada 5. maijā *

Atcelšanas prasība – Institucionālās tiesības – Parlamenta loceklis – Privilēģijas un imunitāte – Parlamenta atteikums apmierināt pieprasījumu aizstāvēt privilēģijas un imunitāti – Pieķeršana pārkāpuma izdarīšanas laikā – Nepārsūdzams akts – Nepieņemamība

Lietā T-248/24

**EC**, ko pārstāv *C. Marchand*, *S. Mary* un *G. Boye*, advokāti,

prasītāja,

pret

**Eiropas Parlamentu**, ko pārstāv *N. Lorenz* un *A.-M. Dumbrăvan*, pārstāvji,

atbildētājs,

VISPĀRĒJĀ TIESA (septītā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja K. Kovalika-Baņčika [*K. Kowalik-Bańczyk*], tiesneši G. Hese [*G. Hesse*] un B. Ričiova [*B. Ricziová*] (referente),

sekretārs: V. Di Buči [*V. Di Bucci*],

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu, tostarp:

– pieteikumu par tiesvedības izbeigšanu pirms sprieduma taisīšanas un iebildi par nepieņemamību, ko Parlaments izvirzījis ar atsevišķu dokumentu, kurš Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2024. gada 14. augustā,

– prasītājas apsvērumus, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti 2024. gada 27. septembrī,

izdod šo rīkojumu.

* Tiesvedības valoda – angļu.

## Rīkojums

1 Ar prasību, kas pamatota ar LESD 263. pantu, prasītāja EC lūdz atcelt Eiropas Parlamenta Juridiskās komitejas 2024. gada 7. marta aktu, kuru Eiropas Parlamenta priekšsēdētāja paziņojusi 2024. gada 11. marta plenārsēdē un ar kuru ir noraidīts viņas pieprasījums Parlamentam aizstāvēt viņas privilēģijas un imunitāti (turpmāk tekstā – "apstrīdētais akts").

### Tiesvedības priekšvēsture

2 Prasītāja bija Parlamenta deputāte astotajā (2014–2019) un devītajā (2019–2024) sasaukumā. 2024. gada jūnija Eiropas Parlamenta vēlēšanās viņa netika atkārtoti ievēlēta, un viņas pilnvaras beidzās 2024. gada 16. jūlijā līdz ar desmitā sasaukuma konstitutīvās sesijas atklāšanu.

3 2022. gada 9. decembrī prasītāja tika aizturēta Beļģijā, kur viņai tika piemērots pirmstiesas apcietinājums uz pieciem mēnešiem, no kuriem četrus mēnešus viņa bija cietumā, viņas dzīvesvieta tika pārmeklēta un attiecībā uz viņu tika veikti drošības pasākumi, neatceļot viņas imunitāti.

4 2023. gada 1. jūnijā prasītāja Parlamenta priekšsēdētājai iesniedza pieprasījumu aizstāvēt viņas privilēģijas un imunitāti. Šajā pieprasījumā tostarp bija atsauce, pirmkārt, uz Parlamenta Reglamenta, kas piemērojams devītajam sasaukumam (2019–2024) (turpmāk tekstā – "Reglaments"), 5. panta 2. punktu un 7., 8. un 9. pantu un, otrkārt, uz 7. protokola par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā (OV 2010, C 83, 266. lpp.; turpmāk tekstā – "7. protokols") 8. un 9. pantu.

5 Pieprasījumā aizstāvēt savas privilēģijas un imunitāti prasītāja apgalvoja, ka ir pārkāpta viņas imunitāte, it īpaši tāpēc, ka 2022. gada 9. decembrī viņa tika aizturēta "ar nepatiesu apgalvojumu par pieķeršanu pārkāpuma izdarīšanas laikā", viņa tika apcietināta un vēlāk viņai tika piemērots mājas arests, kā arī "vismaz kopš 2022. gada jūlija tika veikta nelikumīga izmeklēšana".

6 Prasītājas pieprasījumu aizstāvēt viņas privilēģijas un imunitāti Parlamenta priekšsēdētāja paziņoja 2023. gada 12. jūnija plenārsēdē un nosūtīja Parlamenta Juridiskajai komitejai saskaņā ar Reglamenta 9. panta 1. punktu.

7 2024. gada 11. martā Parlamenta priekšsēdētāja plenārsēdē paziņoja, ka "2024. gada 7. martā [Juridisko lietu] komiteja ir secinājusi, ka pieprasījums aizstāvēt [prasītājas privilēģijas un imunitāti] ir nepieņemams, tieši piemērojot [7. protokolu], kurā paredzēts, ka uz imunitāti nevar atsaukties, ja Eiropas Parlamenta locekli aiztur pārkāpuma izdarīšanas laikā", un ka "procedūra attiecībā uz šo pieprasījumu tātad ir izbeigta".

### Lietas dalībnieku prasījumi

8 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– atcelt apstrīdēto aktu;

– piespriest Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

9 Parlamenta prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– atzīt, ka tiesvedība par prasību ir jāizbeidz, vai – pakārtoti – noraidīt prasību kā nepieņemamu;

– piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

**Juridiskais pamatojums**

10 Saskaņā ar Reglamenta 130. pantu gadījumā, ja atbildētājs ar atsevišķu dokumentu lūdz Vispārējo tiesu lemt par nepieņemamību vai kompetences neesību, neaplūkojot lietu pēc būtības, tai par pieteikumu ir jālemj pēc iespējas ātrāk.

11 Parlaments lūdz Vispārējo tiesu atzīt, ka prasībai ir zudis priekšmets un ka par to vairs nav jālemj, jo prasītāja kopš 2024. gada 16. jūlija vairs nav Eiropas Parlamenta deputāte un tādējādi viņai vairs nav intereses panākt apstrīdētā akta atcelšanu. Turklāt Parlaments apgalvo, ka prasība ir nepieņemama, jo apstrīdētais akts nerada nekādas tiesiskas sekas un līdz ar to nevar tikt apstrīdēts saskaņā ar LESD 263. pantu.

12 Šīs lietas apstākļos vispirms jāizvērtē Parlamenta izvirzītā iebilde par nepieņemamību.

13 Parlaments uzskata – lai gan Eiropas Parlamenta deputāta imunitātes atcelšana ir skaidri paredzēta 7. protokola 9. panta trešajā daļā, parlamentārās imunitātes aizstāvības juridiskais pamats ir tikai 7. un 9. pants Reglamentā, kurā izklāstīti Parlamenta iekšējās organizācijas noteikumi un ar kuru Parlamentam nevar tikt piešķirtas pilnvaras, kas nav skaidri atzītas primārajās tiesībās, kā, piemēram, 7. protokolā vai leģislatīvā aktā. Līdz ar to Parlaments uzskata, ka, pamatojoties uz 7. protokola 9. panta pirmās daļas b) punktu vai 9. panta otro daļu, ar kuriem tam nav piešķirta ekskluzīva kompetence noteikt, vai to piemērošanas nosacījumi ir vai nav izpildīti, tas nevar pieņemt lēmumus, kuros tiek aizstāvēta kāda no Parlamenta locekļiem imunitāte un kuri rada saistošas tiesiskās sekas, un ka līdz ar to apstrīdētais akts nevar tikt apstrīdēts saskaņā ar LESD 263. pantu.

14 Prasītāja apgalvo, ka Parlamenta lēmums neaizstāvēt viņas imunitāti saskaņā ar Reglamenta 7. un 9. pantu atbilstoši 7. protokola 9. pantam ir akts, kas rada saistošas tiesiskās sekas. Viņa it īpaši apgalvo – 7. protokola 9. panta trešās daļas formulējums nozīmē, ka Parlamentam ir ne tikai tiesības atcelt kāda sava deputāta imunitāti, bet arī tiesības aizstāvēt šo imunitāti, proti, izlemt, vai pret Eiropas Parlamenta deputātu uzsāktā kriminālvajāšana pārkāpj šā protokola 9. pantā paredzēto imunitāti, un tādējādi šāds lēmums rada saistošas tiesiskās sekas dalībvalstu tiesu iestādēm.

15 Jāatgādina pastāvīgā judikatūra, saskaņā ar kuru par apstrīdamiem aktiem LESD 263. panta izpratnē ir uzskatāmi jebkuri pasākumi neatkarīgi no to formas, kuri rada saistošas tiesiskās sekas, kas varētu ietekmēt prasītāja intereses, būtiski mainot tā tiesisko stāvokli (spriedumi, 1981. gada 11. novembris, *IBM*/Komisija, 60/81, EU:C:1981:264, 9. punkts, un 2010. gada 26. janvāris, *Internationaler Hilfsfonds*/Komisija, C-362/08 P, EU:C:2010:40, 51. punkts). Turpretim ikviens tāds Savienības akts, kas nerada saistošas tiesiskās sekas, nav pakļauts LESD 263. pantā paredzētajai pārbaudei tiesā (skat. spriedumu, 2021. gada 15. jūlijs, *FBF*, C-911/19, EU:C:2021:599, 37. punkts un tajā minētā judikatūra).

16 Lai noskaidrotu, vai apstrīdētais akts rada saistošas tiesiskās sekas, minētās sekas, paturot prātā šā akta būtību, jāizvērtē atbilstoši tādiem objektīviem kritērijiem kā šā akta saturs, vajadzības gadījumā ņemot vērā tā pieņemšanas kontekstu, kā arī to izdevušās iestādes pilnvaras (skat. spriedumu, 2018. gada 20. februāris, Beļģija/Komisija (C-16/16 P, EU:C:2018:79, 32. punkts un tajā minētā judikatūra; spriedums, 2020. gada 9. jūlijs, Čehijas Republika/Komisija (C-575/18 P, EU:C:2020:530, 47. punkts).

17 Turklāt gadījumā, ja Savienības iestādes lēmums ir noraidošs, tas jāvērtē atkarībā no tā lūguma rakstura, uz kuru ar šo aktu tiek atbildēts (spriedumi, 1972. gada 8. marts, *Nordgetreide*/Komisija, 42/71, EU:C:1972:16, 5. punkts; 1992. gada 24. novembris, *Buckl* u.c./Komisija, C-15/91 un C-108/91, EU:C:1992:454, 22. punkts, un 2018. gada 9. oktobris, *Multiconnect*/Komisija, T-884/16, nav publicēts, EU:T:2018:665, 45. punkts). Jo īpaši atteikums ir akts, par kuru var celt atcelšanas prasību LESD 263. panta izpratnē, tad, ja tiesību akts, kuru Savienības iestāde atsakās pieņemt, varētu tikt apstrīdēts saskaņā ar šo tiesību normu. No tā izriet, ka iestādei adresēta lūguma noraidījums nav akts, par kuru var celt atcelšanas prasību, ja šis lūgums nav vērsts uz to, lai šī iestāde veiktu kādu pasākumu, kas radītu saistošas tiesiskās sekas (rīkojumi, 2012. gada 5. septembris, *Farage*/Parlaments un *Buzek*, T-564/11, nav publicēts, EU:T:2012:403, 27. punkts, un 2018. gada 1. februāris, *Collins*/Parlaments, T-919/16, nav publicēts, EU:T:2018:58, 19. punkts).

18 Tātad šajā lietā, lai noteiktu, vai apstrīdētais akts, ar kuru ir atteikts aizstāvēt prasītājas privilēģijas un imunitāti, ir apstrīdams akts LESD 263. panta izpratnē, jāpārbauda, vai šajā gadījumā prasītais pasākums varēja radīt tiesiskas sekas.

19 Šajā ziņā vispirms jāatgādina, ka saskaņā ar LES 5. panta 1. punktu un 13. panta 2. punktu Parlaments rīkojas saskaņā ar pilnvarām, kas tam ir piešķirtas Līgumos.

20 Turpinājumā jāatgādina – 7. protokola 8. pantā paredzēts, ka "attiecībā uz [..] Parlamenta locekļiem nevar veikt izmeklēšanas darbības, viņus aizturēt vai uzsākt tiesvedību sakarā ar viedokli, ko viņi pauduši, vai balsojumu, ko viņi veikuši, pildot pienākumus".

21 Savukārt 7. protokola 9. pantā noteikts:

"[..] Parlamenta sesijās tā locekļiem ir:

a) savā valstī – imunitāte, ko piešķir attiecīgās valsts parlamenta locekļiem;

b) visās citās dalībvalstīs – imunitāte attiecībā uz aizturēšanu un tiesvedību.

Imunitāte tāpat attiecas uz [..] Parlamenta locekļiem, kamēr viņi dodas uz [..] Parlamenta sanāksmes vietu un prom no tās.

Ja [.] Parlamenta locekli aiztur pārkāpuma izdarīšanas laikā, viņš nevar atsaukties uz imunitāti, un tā neliedz [..] Parlamentam izmantot tiesības kādam no tā locekļiem atņemt imunitāti."

22 Tādējādi Eiropas Parlamenta deputātu imunitāte, kā to paredz 7. protokola 8. un 9. pants, ietver divu veidu dalībvalstu parlamentu deputātiem parasti atzītu aizsardzību, proti, imunitāti saistībā ar viedokli un balsojumu, kas ir izteikts deputāta pienākumu izpildes laikā, kā arī parlamentāro

neaizskaramību, kas principā nozīmē aizsardzību pret tiesvedību tiesā (spriedumi, 2008. gada 21. oktobris, *Marra*, C-200/07 un C-201/07, EU:C:2008:579, 24. punkts, un 2011. gada 6. septembris, *Patriciello*, C-163/10, EU:C:2011:543, 18. punkts).

23 Šajā gadījumā prasītāja, kas ir ievēlēta no citas dalībvalsts, nevis no Beļģijas, tika aizturēta un apcietināta, kā arī krimināltiesiski vajāta Beļģijā. Viņa neapgalvo, ka šī tiesvedība būtu saistīta ar viedokli, ko viņa būtu paudusi, vai balsojumu, ko viņa būtu veikusi, pildot savus pienākumus. Šādos apstākļos un kā izriet no prasītājas procesuālajiem rakstiem, jāuzskata, ka viņa atsaucas vienīgi uz 7. protokola 9. panta pirmās daļas b) punktā paredzēto imunitāti jeb neaizskaramību. Tāpat jākonstatē, ka šajā gadījumā valsts tiesu iestādes nav lūgušas atcelt prasītājas imunitāti, bet ir uzskatījušas, ka runa ir par pieķeršanu pārkāpuma izdarīšanas brīdī.

24 Visbeidzot jāuzsver, ka pieprasījuma atcelt imunitāti izskatīšana un pieprasījuma aizstāvēt privilēģijas un imunitāti izskatīšana ir divas atšķirīgas procedūras.

25 Šajā ziņā imunitātes atcelšana ir skaidri paredzēta 7. protokola 9. panta trešajā daļā, kurā noteikts, ka "imunitāt[e] [..] neliedz [..] Parlamentam izmantot tiesības kādam no tā locekļiem atņemt imunitāti". Tādējādi šajā tiesību normā Parlamentam ir piešķirtas ekskluzīvas tiesības atcelt minētā protokola 9. pantā paredzēto imunitāti, proti, tiesības atņemt deputātam aizsardzību, kas viņam pienākas saskaņā ar šo tiesību normu. Šāds lēmums ir apstrīdams tiesību akts LESD 263. panta izpratnē (spriedums, 2008. gada 15. oktobris, *Mote*/Parlaments, T-345/05, EU:T:2008:440, 31. punkts).

26 Savukārt Parlamenta veikta Parlamenta deputāta privilēģiju un imunitātes aizstāvēšana nav skaidri paredzēta 7. protokolā, bet tikai Reglamenta 7. un 9. pantā.

27 Šajā kontekstā, pirmām kārtām, attiecībā uz 7. protokola 8. pantā paredzēto imunitāti jāatgādina – jau ir ticis nospriests, ka Parlamenta lēmums aizstāvēt šādu imunitāti ir viedoklis, kas nerada saistošas sekas valsts tiesu iestādēm (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2008. gada 21. oktobris, *Marra*, C-200/07 un C-201/07, EU:C:2008:579, 39. punkts, un 2011. gada 6. septembris, *Patriciello*, C-163/10, EU:C:2011:543, 39. punkts). Lai nonāktu pie šāda secinājuma, Tiesa it īpaši ir konstatējusi – 7. protokols neparedz, ka gadījumā, ja pret Eiropas Parlamenta deputātu ir uzsākta tiesvedība sakarā ar viņa pausto viedokli vai balsojumu, Parlamenta kompetencē būtu pārbaudīt, vai ir izpildīti minētā protokola 8. panta piemērojamības nosacījumi, un ka šāda kompetence nevar izrietēt no Reglamenta noteikumiem, kas ir iekšējās organizācijas akts, ar kuru Parlamentam nevar tikt piešķirtas pilnvaras, kas nav tieši atzītas normatīvā aktā, šajā gadījumā 7. protokolā (spriedums, 2008. gada 21. oktobris, *Marra*, C-200/07 un C-201/07, EU:C:2008:579, 32. un 38. punkts).

28 Otrām kārtām, attiecībā uz 7. protokola 9. pantā paredzēto imunitāti jānošķir divas situācijas.

29 Pirmkārt, Parlamenta kompetence aizstāvēt imunitāti attiecīgā gadījumā var izrietēt no 7. protokola 9. panta pirmās daļas a) punkta, ciktāl šī tiesību norma nozīmē, ka Eiropas Parlamenta deputātiem savas valsts teritorijā esošās imunitātes apjoms un tvērums, citiem vārdiem – šīs imunitātes materiāltiesiskais saturs, ir noteikts dažādajās valstu tiesībās, uz kurām šajā normā ir atsauce. Šī atsauce uz valsts tiesībām nozīmē, ka gadījumā, ja dalībvalsts tiesībās ir paredzēta valsts parlamenta deputātu imunitātes aizstāvēšanas procedūra, kas parlamentam ļauj vērsties tiesu vai policijas iestādēs, tostarp pieprasot apturēt krimināvajāšanu attiecībā uz kādu

no tā deputātiem, tādas pašas pilnvaras ir atzītas Parlamentam attiecībā uz Eiropas Parlamenta deputātiem, kuri ir ievēlēti no šīs valsts (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2010. gada 19. marts, *Gollnisch*/Komisija, T-42/06, EU:T:2010:102, 105. un 115. punkts).

30 Savukārt, otrkārt, 7. protokola 9. panta pirmās daļas b) punktā nav atsauces uz valsts tiesībām un tādējādi ar to nevar tikt pamatota Parlamenta kompetence aizstāvēt Eiropas Parlamenta deputāta imunitāti.

31 Turklāt nevar uzskatīt, ka 7. protokola 9. panta trešā daļa pati par sevi ir pamats Parlamenta kompetencei aizstāvēt Eiropas Parlamenta deputāta imunitāti. Šajā ziņā Vispārējā tiesa jau ir nospriedusi, ka šajā tiesību normā piešķirtās ekskluzīvās tiesības atcelt šajā normā paredzēto imunitāti nevar tikt interpretētas tādējādi, ka Parlamentam būtu piešķirta ekskluzīva kompetence ar saistošu spēku izlemt, vai deputātam ir vai nav 7. protokola 9. pantā paredzētā imunitāte saistībā ar viņam inkriminētajiem nodarījumiem (spriedums, 2023. gada 5. jūlijs, *Puigdemont i Casamajó* un *Comín i Oliveres*/Parlaments, T-115/20, pārsūdzēts apelācijā, EU:T:2023:372, 65. punkts).

32 Negatīvais 7. protokola 9. panta trešās daļas formulējums (skat. šā sprieduma 21. punktu) paredz tikai divus šā protokola 9. pantā paredzētās imunitātes jeb neaizskaramības ierobežojumus. Pirmkārt, ja Parlamenta loceklis tiek pieķerts pārkāpuma izdarīšanas brīdī, uz šo imunitāti nevar atsaukties. Tas katrā ziņā nozīmē, ka minētā imunitāte vēl jo mazāk var tikt aizstāvēta gadījumā, ja Parlamenta loceklis tiek pieķerts pārkāpuma izdarīšanas brīdī. Otrkārt, šī imunitāte nevar būt šķērslis Parlamenta tiesībām to atcelt.

33 Prasītāja tomēr atsaucas uz 7. protokola 9. panta lietderīgo iedarbību.

34 Šajā ziņā jāatgādina, ka Savienības tiesību normas plaša interpretācija, lai saglabātu tās lietderīgo iedarbību, nevar izraisīt to, ka netiek ievērots Līgumos noteiktais kompetenču sadalījums starp Savienību un tās dalībvalstīm. Taču tā tas būtu tad, ja no 7. protokola 9. panta trešās daļas tiktu secināts, ka Parlamentam ir ekskluzīva kompetence ar saistošu iedarbību noteikt, vai pret deputātu ierosinātā tiesvedība skar vai neskar viņa imunitāti, lai gan šī kompetence vispārīgi pirmām kārtām ir iestādēm, kuras īsteno tiesvedību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2023. gada 5. jūlijs, *Puigdemont i Casamajó* un *Comín i Oliveres*/Parlaments, T-115/20, pārsūdzēts apelācijā, EU:T:2023:372, 66. un 68. punkts). Tas tā *a fortiori* ir tad, ja ir jānosaka, vai ir vai nav izpildīti nosacījumi par pieķeršanu pārkāpuma izdarīšanas laikā, jo šī īpašā kompetence ir tikai iestādēm, kas īsteno tiesvedību.

35 Proti, jānorāda, ka parasti, ja iestādes, kas īsteno tiesvedību, konstatē, ka uz Eiropas Parlamenta deputātam pārmestajiem nodarījumiem attiecas 7. protokola 9. pantā paredzētā imunitāte, tām, ja tās vēlas turpināt minēto tiesvedību, jālūdz Parlamentam atcelt šo imunitāti. Turklāt 7. protokola 9. panta trešajā daļā ir reglamentēta arī īpaša situācija, kura saistīta ar pieķeršanu pārkāpuma izdarīšanas laikā un kurai pastāvot minētajām iestādēm nav pienākuma lūgt Parlamentam atcelt imunitāti, jo šādā gadījumā uz imunitāti pat nevar atsaukties. Tādējādi to nosacījumu ievērošanas pārbaude, kas ļauj secināt, ka pastāv situācija, kad notikusi pieķeršana pārkāpuma izdarīšanas laikā, ietilpst minēto iestāžu ekskluzīvajā kompetencē un tātad nav atkarīga no Parlamenta atzinuma.

36 Prasītājas aizstāvētā pretējā interpretācija nozīmētu, ka kompetence izlemt, vai pret Eiropas Parlamenta deputātu ierosinātajā tiesvedībā tiek vai netiek skarta viņa imunitāte, Parlamentam ir visos Eiropas Parlamenta deputātu izdarīto noziedzīgo nodarījumu gadījumos bez izņēmuma, tostarp, ja deputāts pieķerts pārkāpuma izdarīšanas laikā, un tādējādi 7. protokola 9. panta trešās daļas pirmā daļa zaudētu savu lietderīgo iedarbību.

37 Tātad jāuzskata, ka ar 7. protokola 9. panta pirmās daļas b) punkta noteikumiem, pat skatot tos kopsakarā ar šā protokola 9. panta trešās daļas noteikumiem, Parlamentam nav piešķirta nekāda kompetence pieņemt lēmumu aizstāvēt privilēģijas un imunitāti, un līdz ar to šādā gadījumā, un it īpaši, ja Eiropas Parlamenta deputāts pieķerts pārkāpuma izdarīšanas laikā, lēmums aizstāvēt privilēģijas un imunitāti, kas pieņemts, pamatojoties uz Reglamentu, nevar radīt saistošas sekas trešām personām. Šādos apstākļos arī apstrīdētais akts, ar kuru tiek atteikts aizstāvēt prasītājas privilēģijas un imunitāti, nav akts, kas radītu saistošas tiesiskās sekas.

38 No izklāstītā izriet, ka apstrīdētais akts nav apstrīdams, ceļot LESD 263. pantā paredzēto atcelšanas prasību. Tādējādi Parlamenta izvirzītā iebilde par nepieņemamību ir jāapmierina un līdz ar to prasība jānoraida kā nepieņemama, nepārbaudot, vai prasītājai joprojām ir interese panākt apstrīdētā akta atcelšanu.

**Par tiesāšanās izdevumiem**

39 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs.

40 Tā kā prasītājai spriedums ir labvēlīgs, viņai jāpiespriež segt savus tiesāšanās izdevumus, kā arī atlīdzināt Parlamentam radušos tiesāšanās izdevumus atbilstoši tā izvirzītajiem prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (septītā palāta)

izdod rīkojumu:

**1) Prasību noraidīt.**

**2) EC sedz savus, kā arī atlīdzina Eiropas Parlamenta tiesāšanās izdevumus.**

Luksemburgā, 2025. gada 5. maijā

Sekretārs
V. Di Bucci

Priekšsēdētāja
K. Kowalik-Bańczyk